

Kids of Destiny®
Reaching the Next Generation

www.kidsofdestiny.org

3.07 พระเยซูทรงรักษาคนป่วย

มาระโก 10, ลูคา 17

พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ไม่ได้อาศัยอยู่เป็นหลักแหล่ง พวกเขาไม่มีบ้าน ต้องเดินทางอยู่ตลอดเวลา แต่ก็มีอาหารให้รับประทานในทุกวันและมีที่ให้นอนในทุกคืน พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นจำเป็นให้พวกเขาเสมอ ดังนั้น พระเยซูจึงสามารถเสด็จไปตามเมืองต่างๆ เพื่อสั่งสอนและรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ผู้คนได้

วันหนึ่ง พระเยซูและเหล่าสาวกมาถึงเมืองเยรีโค ขณะที่พวกเขาเดินไปตามทาง ก็มีประชาชนจำนวนมากเดินตามพระองค์ไปด้วย มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ริมทางชื่อว่า บารทิเมอัส เขาเป็นคนตาบอด แต่เขายังคงได้ยินดี เมื่อเขาได้ยินผู้คนพากันพูดถึงพระเยซู เขาก็ร้องเสียงดังว่า “พระเยซู ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด” ประชาชนจึงบอกให้เขาเงียบอย่าไปรบกวนพระเยซู แต่เขากลับยังร้องเสียงดังขึ้นกว่าเดิมว่า “พระเยซู ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด”

พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่บนถนนแล้วตรัสว่า “จงเรียกเขามานี้เถิด”

ประชาชนจึงพูดกับบารทิเมอัสว่า “จงขึ้นใจเถิด พระเยซูทรงเรียกเจ้า” บารทิเมอัสจึงกระโดดลุกขึ้นและมาหาพระเยซู พระเยซูทรงถามเขาว่าต้องการอันใด เขากล่าวว่า “ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้”

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว” ในทันใดนั้น บารทิเมอัสก็กลับเห็นได้อีกครั้ง

อีกวันหนึ่ง ในระหว่างที่พระเยซูทรงเดินทางอีกครั้ง ทรงเสด็จเข้าไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งระหว่างทางที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีชายสิบคนยืนอยู่แต่ไกล คนเหล่านี้เป็นโรคเรื้อน ซึ่งเป็นโรคผิวหนังที่ร้ายแรงมาก ในยุคจะนั้นหากผู้ใดเป็นโรคเรื้อน ผู้นั้นจำเป็นต้องแยกตัวออกไปให้ห่างไกลจากคนปกติ เพราะคนอื่นอาจจะติดโรคไปด้วย ชายเหล่านี้ได้ยินกิตติศัพท์เกี่ยวกับพระเยซูและเรื่องที่พระองค์ทรงสามารถรักษาโรคให้หายได้ พวกเขาจึงส่งเสียงร้องว่า “พระเยซู ขอทรงพระเมตตาแก่พวกข้าพระองค์เถิด”

พระเยซูทรงพร้อมที่จะรักษาผู้คนเสมอ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปสาแดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” (พวกปุโรหิตปฏิบัติงานอยู่ที่พระวิหารซึ่งเป็นสถานที่ที่ผู้คนใช้เตือนใจและนมัสการพระเจ้า ปุโรหิตจะเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองว่าชายเหล่านี้หายดีจากโรคแล้วจริงๆ และปลอดภัยพอที่จะกลับบ้านได้)

ทันใดนั้นเอง ชายที่เป็นโรคเรื้อนทั้งสิบคนก็หายสะอาด พวกเขาพากันยินดีและเดินทางต่อไป แต่มีชายคนหนึ่งเมื่อเห็นว่าตนเองหายโรคแล้ว เขาก็เริ่มโห่ร้องสรรเสริญพระเจ้า เขาหมอบกราบลงที่พระบาทของพระเยซูและขอบพระคุณพระองค์ พระเยซูจึงตรัสว่า “มีสิบคนที่ได้รับการรักษามีไข้หรือ แต่ทำไมมีเจ้าคนเดียวที่กลับมา? จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้ากระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว”

จากเรื่องราวทั้งสองเรื่อง ผู้ที่ต้องการรับการรักษาดังพากันร้องทูลขอความเมตตาจากพระเยซู “ความเมตตา” คือการประทานพระพรหรือสิ่งดีๆ ให้แก่เราเปรียบเสมือนของขวัญ โดยที่เราไม่ได้ใช้แรงงานแลกมา หรือไม่ได้ทำอะไรเพื่อเป็นค่าตอบแทน ความเมตตาคือความดีงาม จากพระเจ้าอันเนื่องมาจากความรักที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขา และในทั้งสองเรื่องนี้ พระเยซูทรงประทานการรักษาโรคให้ พระองค์ตรัสว่า “จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว”

เนื่องจากพวกเขามีความเชื่ออย่างไม่สงสัยเลย พระเยซูจึงทรงเรียกสิ่งนี้ว่า “ความเชื่อ” เราทุกคนก็สามารถร้องเรียกพระเยซูด้วยความเชื่อได้เช่นกัน ความเชื่อหมายถึงการไว้วางใจและเชื่อมั่นในพระเยซู

เมื่อเราร้องเรียกพระเยซูด้วยความเชื่อ พระองค์ทรงสดับฟังเราเสมอ

มาระโก 10:52 “ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว”

3.07 พระเยซูทรงรักษาคนป่วย - คู่มือผู้สอน

มาระโก 10, ลูคา 17

เหตุการณ์สำคัญ:

- 1) พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ไม่มีที่พักถาวร พวกเขาเดินทางจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งเพื่อสั่งสอนและรักษาคนเจ็บป่วย พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตให้แก่พวกเขาเสมอ
- 2) ในเรื่องแรก บารติเมอัสเป็นคนตาบอด เขาได้ยินเสียงพระเยซูกำลังเสด็จผ่านไปตามถนนใกล้กับที่ที่เขานั่งอยู่ เขาจึงร้องทูลขอความเมตตาเพราะเขาปรารถนาจะกลับมามองเห็นได้อีกครั้ง พระเยซูทรงรักษาเขาและตรัสว่า "ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว"
- 3) ในเรื่องที่สอง มีชายสิบคนที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงที่เรียกว่าโรคเรื้อน พวกเขากร้องทูลขอความเมตตาเช่นกัน และพระเยซูทรงรักษาพวกเขาให้หาย หลังจากที่ได้รับการรักษาและกำลังเดินทางกลับด้วยความยินดี มีชายคนหนึ่งกลับมาชนหน้าลงตรงพระบาทของพระเยซูเพื่อขอบพระคุณพระองค์ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติแล้ว"
- 4) ความเมตตาคือความดีงามที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เราเพราะพระองค์ทรงรักเรา เราไม่ได้ลงแรงทำงานเพื่อให้ได้มา และเราไม่สามารถใช้สิ่งใดแลกมาได้ แต่เราต้องทูลขอจากพระองค์
- 5) ความเชื่อคือการเชื่อมั่นอย่างไม่สงสัย เราสามารถร้องเรียกพระเยซูด้วยความเชื่อได้ และพระองค์จะทรงสดับฟังเราเสมอ

คำถาม:

- 1) พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ดำรงชีวิตอย่างไร?
- 2) เหตุใดบารติเมอัสจึงร้องเรียกพระเยซู?
- 3) มีชายกี่คนที่ร้องเรียกพระเยซูเพื่อขอให้ทรงรักษาโรคเรื้อน?
- 4) มีชายกี่คนที่เหลียวกลับมากล่าวคำขอบพระคุณหลังจากที่หายจากโรคเรื้อนแล้ว?
- 5) พระเยซูตรัสสิ่งใดแก่บารติเมอัสและแก่ชายคนหนึ่งที่ยาจากโรคเรื้อน?
- 6) ความเชื่อคืออะไร?

คำตอบ:

- 1) พระเยซูและพวกสาวกเดินทางจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง โดยพระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตให้แก่พวกเขา
- 2) บารติเมอัสร้องเรียกพระเยซูเพราะเขาปรารถนาจะให้ตาของตนกลับมามองเห็นได้อีกครั้ง
- 3) มีชายสิบคนที่ร้องเรียกพระเยซูเพื่อขอให้ทรงรักษาโรคเรื้อน
- 4) มีชายเพียงคนเดียวที่กลับมาขอบพระคุณพระเยซูที่ทรงรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน
- 5) พระเยซูตรัสแก่บารติเมอัสและชายที่ยาจากโรคเรื้อนว่า "ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว"
- 6) ความเชื่อคือการเชื่อมั่นอย่างหมดใจโดยไม่มีความคลางแคลงใจเลย

พระเยซูทรงรักษาบารติเมอัสและชายโรคเรื้อนทั้งสิบคน เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและอุทยานภาพ บารติเมอัสร้องทูลด้วยความเชื่อและพระเยซูทรงสดับฟังเขา ชายทั้งสิบคนได้รับการรักษา แต่มีเพียงคนเดียวที่กลับมาขอบพระคุณพระองค์ เราทุกคนสามารถร้องเรียกพระเยซูด้วยความเชื่อได้ และเราควรระลึกถึงการขอบพระคุณพระองค์สำหรับความดีงามของพระองค์เสมอ ความเชื่อหมายถึงการไว้วางใจและเชื่อมั่นในพระเยซู

เมื่อเราร้องเรียกพระเยซูด้วยความเชื่อ พระองค์ทรงสดับฟังเราเสมอ

มาระโก 10:52 "ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว"

Kids of Destiny®
Reaching the Next Generation

